

JÓZEF SKRZEK

Józef Skrzek jest obecny na polskiej scenie nieprzerwanie od 1969 roku. Zaczynał jako basista o rozpoznawalnym brzmieniu, by z czasem okazać się wirtuozem wszelakich instrumentów klawiszowych, z ulubionymi syntezatorami Mooga na czele.

fot. Marcin Tomaszuk

Jako profesjonalista debiutował w 1970 roku w zespole Breakout. Rok później założył Silesian Blues Band, który – po dwóch latach intensywnej współpracy z Czesławem Niemenem (jako Grupa Niemen) – przekształcił się w SBB, jeden z najważniejszych polskich zespołów rockowych wszech czasów, który podbijał Europę w czasie, kiedy większości polskich artystów nawet nie śniły się regularne trasy koncertowe na Zachodzie. Grupa brała udział w wielkich festiwalach (Roskilde, Festival der Jugend), stając na jednej scenie obok takich gwiazd, jak Bob Marley, Elton John, Mahavishnu Orchestra czy Soft Machine. W Polsce SBB grywało niekiedy po cztery koncerty dziennie w jednej sali – a biletów i tak brakowało. Zespół nagrał kilkanaście płyt w Polsce, Niemczech i Czechosłowacji. To energetyczne trio reaktywowało się po latach i z powodzeniem tworzy do dziś. Obecnie Józef Skrzek i Apostolis Anthimos współpracują w ramach SBB z wybitnymi perkusistami o światowej sławie (m.in. Paul Wertico – wieloletni współpracownik Pata Metheny'ego).

Od początku lat 80. Józef Skrzek z powodzeniem działa jako solista, szukając wciąż nowych form wyrazu. Nagrał wiele płyt, gdzie rock, jazz, elektronika i elementy folku mieszają się w jedną, niepowtarzalną całość. Występuje w kościołach, gdzie brzmienie organów łączy z syntezatorami. Gra muzykę elektroniczną połączoną z projekcją sztucznego nieba w polskich planetariach. Koncertuje z muzykami legendarnego Tangerine Dream. Tworzy duże multimedialne widowiska osadzone w nietypowych lokalizacjach – opuszczona kopalnia srebra w Reptach, zbocze góry Stecówka, latarnia morska w Kołobrzegu czy ściana zamku w Będzinie. Píše muzykę filmową (m.in. dla Jerzego Skolimowskiego, Lecha Majewskiego czy Piotra Szulkina), regularnie zajmuje się także ilustracjami dźwiękowymi dla teatru. Na swoim koncie ma setki piosenek, utworów instrumentalnych, a nawet... operę „Pokój Saren”.

FRV 2013 DERYK

Nagrody Akademii Fonograficznej

Wciąż nie spoczywa na laurach – regularnie koncertuje, przygotowuje kilka nowych projektów studyjnych, rozpoczął też pionierskie na polskim rynku udostępnianie swoich archiwów w formie cyfrowej. I dalej – zgodnie z mottem swojego najważniejszego projektu, SBB – wciąż szuka, burzy i buduje...

www.skrzek.com

TOMASZ SZUKALSKI „SZAKAL”

Tomasz Szukalski, urodził się w Warszawie 8 stycznia 1948 roku, zmarł 2 sierpnia 2012 roku w Piasecznie. Był jednym z najwybitniejszych polskich, a zarazem europejskich saksofonistów jazzowych.

Od najmłodszych lat przejawiał wyjątkowy talent do muzyki, miał absolutny słuch i niezwykłą pamięć muzyczną. Przeszedł wszystkie kolejne etapy edukacji muzycznej. Uczył się gry na klarnecie w Liceum Muzycznym, a następnie na Wydziale Instrumentalnym Państwowej Wyższej Szkoły Muzycznej w Warszawie, gdzie jego profesorem był Ludwik Kurkiewicz.

Dyplom magistra sztuki obronił jako saksofonista wiele lat później, w 2003 roku, w Akademii Muzycznej w Katowicach. Jeszcze będąc w liceum, mając 16 lat zaczął grać na klarnecie jazz tradycyjny, w zespole Six Dixielanders, z którym występował m.in. w klubie Stodoła. Razem z kolegą szkolnym, kontrabasistą Pawłem Jarzębskim, został członkiem zespołu towarzyszącego grupie wokalne Partita, która śpiewała ujęzdownione transkrypcje Bacha, w stylu zbliżonym do Swingle Singers. Z zespołem tym debiutował jako saksofonista podczas koncertu „Nowe twarze polskiego jazzu” na Jazz Jamboree 67.

Stał się bywalcem warszawskich jam sessions. Grywał w Hybrydach, Dziekance i Stodole. Będąc solistą Big Bandu Stodoła w roku 1971 roku zdobył I Nagrodę Indywidualną w konkursie Jazzu nad Odrą we Wrocławiu.

Niemal natychmiast został członkiem i jednym z głównych solistów Studia Jazzowego Polskiego Radia Jana Ptaszyna Wróblewskiego, współpracował również z formacją Ptaszyna SPPT Chałturnik, a także innymi liderami polskiego jazzu, jak m.in. Włodzimierz Nahorny i Janusz Muniak. W roku 1972 przyłączył się do zespołu Zbyszka Namysłowskiego. Był współtwórcą sukcesów naszego czołowego alcyisty w okresie jego największej świetności, grał na płytach, które weszły do kanonu polskiego jazzu: „Winobranie” (1973) i „Kujawiak Goes Funky” (1975). Nawiązał następnie współpracę z Tomaszem Stańką. W grudniu 1975 roku brał udział, obok Dave’a Hollanda i Edwarda Vesali, w nagraniu „Balladyny” – pierwszej płyty naszego trębacza wydanej przez ECM. Razem ze Stańką, Vesalą i Peterem Warrenem współtworzył międzynarodowy kwartet TWET, z którym koncertował w wielu europejskich krajach, zwłaszcza w Skandynawii. Uczestniczył w nagraniu kilku płyt Vesali, m.in. „Satu”, którą wydało ECM.

fot. Filip Błażejowski

W 1977 roku wspólnie ze Sławkiem Kulpowiczem, Pawłem Jarzębskim i Januszem Stefańskim Szukalski założył słynny The Quartet. Zespół o coltrane'owskich inspiracjach istniał trzy lata – występując na festiwalach europejskich, a także w Stanach, m.in. w nowojorskim klubie Village Vanguard, nagrał w swoim czasie dwie płyty, w tym jedną dla fińskiej wytwórni Leo Records – „Loaded” (podwójny album The Quartet z zapisem nagrania radiowego i koncertowego został wydany pod koniec roku 2012).

Szukalski grał zarówno muzykę jazzową, jak i rockową i bluesową. W latach 1980-83 współpracował z Józefem Skrzekiem, nagrywając wspólnie kilka płyt, m.in. „Ambitus Extended” i „Wojna światów”. Kilka lat później koncertował także i nagrywał ze Stanisławem Sojką („Radioaktywny”) i Tadeuszem Nalepą (m.in. „Sen Szaleńca”, „Absolutnie”).

W listopadzie 1981 roku został zaproszony przez Joachima Berendta do Baden-Baden na sesję w rozgłośni Südwestfunk pod hasłem „Tribute to Coltrane”, w której uczestniczyli również m.in. Rashied Ali, John Surman i Albert Mangelsdorff.

W połowie lat 80. sensacją było trio Time Killers – Wojtkiem Karolakiem/Tomasz Szukalski/Czesławem Bartkowskim. Album tej super formacji został uznany w ankiecie krytyków „Jazz Forum” za najwybitniejszą płytę polskiego jazzu tamtej dekady. Przez wiele lat Szukalski zajmował pierwsze miejsce w ankiecie Jazz Top czytelników „Jazz Forum” jako najlepszy w Polsce saksofonista tenorowy i sopranowy, doskonale grał też na klawirze basowym.

W drugiej połowie lat 80. powołał do życia własny Kwartet, z którym nagrał albumy „Body And Soul” i „Tina Blues”. Mistrzowskie interpretacje jazzowych ballad zaprezentował także na solowej płycie „Tina Kamila”, nagranej z towarzyszeniem Grand Standard Orchestra p/d Ptaszyna Wróblewskiego. W roku 1986 z pianistą Januszem Szprotem tworzył gospelowo-bluesowo-jazzowe Duo Sz-Sz, które koncertowało w wielu krajach.

Przez ponad 20 lat współpracował z pianistą Arturem Dutkiewiczem – w kwartecie („Lady Walking”) i duecie. Nagrywał i koncertował z Jarkiem Śmietaną (m.in. „A Story of Polish Jazz”), w trio z Karolakiem i Krzysztofem Dziedzicem, w kwintecie i kwartecie z Piotrem Wojtasikiem („Escape”), Anthimosem Apostolisem, Wojtkiem Majewskim („Grechuta”, „Zamyślenie”), okazjonalnie z Simple Acoustic Trio. Jako solistę zapraszali go na swoje nagrania wokaliści, m.in. Grażyna Auguścik, Anna Maria Jopek, Aga Zaryan, Grzegorz Karnas. Jego dyskografia obejmuje ponad 100 płyt.

Pod koniec życia ze względu na pogarszający się stan zdrowia przez kilkanaście miesięcy mieszkał w Domu Artysty Weterana w Skolimowie. Po raz ostatni zagrał w grudniu 2010 roku w Kościele Wizytek w Warszawie.

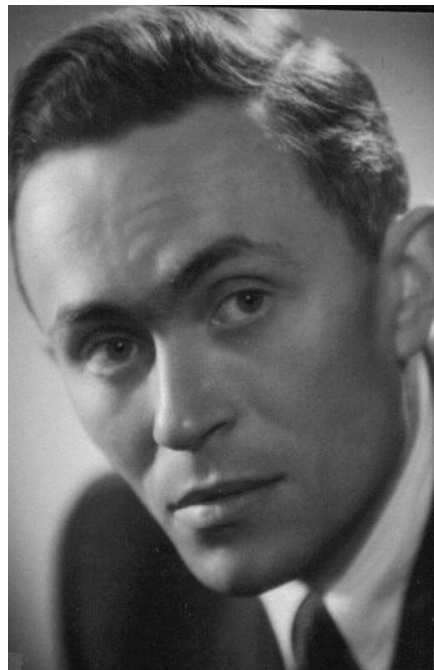
Źródło: Jazz Forum

JAN EKIER

Jan Ekier – pianista, kompozytor, edytor dzieł muzycznych i pedagog.

Urodził się 29 sierpnia 1913 roku w Krakowie, w rodzinie o muzycznych tradycjach. Gry na fortepianie uczył się u Olgi Stolfowej, jednej z najwybitniejszych pianistek w Krakowie. W latach 1932-34 studiował muzykologię na UJ. Studia pianistyczne w latach 1934-1937 (u prof. Zbigniewa Drzewieckiego) i kompozytorskie w latach 1934-1939 (u prof. Kazimierza Sikorskiego) odbywał w Państwowym Konserwatorium Muzycznym w Warszawie. W 1936 r. uzyskał III nagrodę na Konkursie Kompozytorskim Towarzystwa Wydawniczego Muzyki Polskiej za *Suitę góralską* na orkiestrę. Na III Międzynarodowym Konkursie Pianistycznym im. Fryderyka Chopina w Warszawie w 1937 roku zdobył VIII nagrodę. Podczas okupacji należał do najaktywniejszych muzyków walczącego podziemia. Po zakończeniu wojny kontynuował działalność koncertową.

fot. Archiwum Polskiego Wydawnictwa Muzycznego SA, Kraków

Działalność pedagogiczna

Jeszcze w Krakowie, w r. 1932/33 Jan Ekier uczył solfeżu w Szkole Muzycznej im. Wł. Żeleńskiego. Po wojnie zajął się kształceniem pianistów, m.in. prowadził klasę fortepianu w Państwowej Średniej Szkole Muzycznej w Lublinie. W r. 1947/48 pełnił obowiązki rektora Państwowej Wyższej Szkoły Muzycznej w Sopocie. W l. 1953-2000 kształcił pianistów w Państwowej Wyższej Szkole Muzycznej w Warszawie (później Akademii Muzycznej, obecnie Uniwersytecie Muzycznym Fryderyka Chopina) - był kierownikiem I Katedry Fortepianu w l. 1964-1972 i 1974-2000. Wśród jego licznych wychowanków są m. in. P. Paleczny, B. Kawalla, A. Paleta-Bugaj, A. Jastrzębska-Quinn, T. Takahashi, I. Wyrzykowska-Mondelska, M. Szmyd-Dormus, A. Bereżyński. Po 1960 r. Jan Ekier prowadził wiele kursów mistrzowskich, m.in. w Niemczech, Francji, Włoszech, Holandii, Brazylii, Japonii i Chinach.

Działalność edytorska

Rozpoczął ją tuż po wojnie. W ramach PWM-owskiej serii nutowej *Pedagogiczna Biblioteka Fortepianowa* początkowo we współpracy z Zb. Drzewieckim, J. Hoffmanem i A. Riegerem przygotował zeszyty *Gam i pasaży* oraz dzieła J. S. Bacha dla dzieci i młodzieży, następnie samodzielnie opracował m. in. *Inwencje*, *Koncert włoski*, *Chromatyczną fantazję i fugę*, *Suity francuskie*. W roku 1959 został redaktorem naczelnym *Wydania Narodowego Dzieł Fryderyka Chopina*. Pierwszy tom – *Ballady* ukazał się w 1967 roku.

Konkursy pianistyczne

Od roku 1949, z wyjątkiem V Konkursu Chopinowskiego, Jan Ekier był jurorem kolejnych konkursów powojennych. W r. 1985, 1990, 1995 – pełnił funkcję przewodniczącego jury a w

roku 2000, 2005 i 2010 był przewodniczącym honorowym jury. Jan Ekier był wielokrotnie zapraszany do udziału w jury międzynarodowych konkursów pianistycznych, m. in. w Budapeszcie (1956), Lipsku (1964), Bolzano (1975, 1977), Genewie (1975, 1986), Monachium (1977), Tel Awiwie (1980).

Wyróżnienia i odznaczenia

Jan Ekier był wielokrotnie nagradzany za wybitne osiągnięcia artystyczne i naukowe. W roku 1995 został mu nadany tytuł Doktora Honoris Causa Akademii Muzycznej im. Fryderyka Chopina w Warszawie. W 1998 r. otrzymał Nagrodę Chopinowską przyznaną przez Międzynarodową Fundację im. F. Chopina. W roku 2000 Jan Ekier został uhonorowany Krzyżem Komandorskim z Gwiazdą Orderu Odrodzenia Polski. W roku 2005 otrzymał nagrodę Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego - Złoty Medal „Zasłużony Kulturze Gloria Artis”. Dwa lata później w 2007 r. został wyróżniony nagrodą im. Cypriana Kamila Norwida „Dzieło Życia” przyznaną przez Samorząd Województwa Mazowieckiego. W roku 2010 Jan Ekier został odznaczony Orderem Orła Białego.

Źródło: Polskie Wydawnictwo Muzyczne SA, Kraków

